

Sygn. akt II UK 249/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku J. P.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o rozliczenie roczne emerytury policyjnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 15 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 listopada 2014 r., sygn. akt III AUa 1686/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2014 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie, w Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, oddalił apelację J. P. od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie. Oddalono mim odwołanie od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W. o rozliczeniu rocznym emerytury policyjnej pobranej w latach 2006, 2007 i 2008. Ubezpieczony uchylał się od zwrotu kwoty nienależnie wypłaconej ponad kwotę graniczną, podnosząc, że jeszcze w 1995 r. złożył organowi rentowemu oświadczenie o zamiarze osiągania w przyszłości przychodów z tytułu zatrudnienia. Organ rentowy wskazywał na obowiązek rocznych rozliczeń na podstawie art. 40, 41a ust. 1 i 41b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu

Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 900) w brzmieniu obowiązującym w dniu decyzji, dalej „ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy” lub „ustawa”), oraz że ubezpieczony zaprzestał powiadamiania o osiągniętych przychodach, mimo kilkakrotnego pouczenia o obowiązku przekazywania tych informacji. Podstawą decyzji było zaświadczenie Naczelnika Urzędu Skarbowego w W. z dnia 14 września 2009 r.

Sąd Apelacyjny przyjął, że oświadczenie z 1995 r. nie mogło zastąpić zaświadczenia o przychodzie rocznym po upływie roku kalendarzowego i zastosował art. 49 ust. 3a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia art. 41a ust. 1 w związku z art. 40 ust. 3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy i w związku z art. 51 ust. 2 Konstytucji przez błędną wykładnię naruszającą konstytucyjnie gwarantowaną autonomię informacyjną w zakresie sytuacji majątkowej ubezpieczonego oraz błędną wykładnię art. 49 ust. 3a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy przez przyjęcie, że wymagane jest coroczne poinformowanie o wysokości przychodu. Zarzuty naruszenia prawa procesowego dotyczą „art. 476 § b 2 kpc” przez oczywiście błędne przyjęcie, że przedmiotem rozpoznania mogła być jedynie ocena prawidłowości dokonanych przez organ emerytalny rozliczeń rocznych emerytury w związku z uzyskiwaniem przez wnioskodawcę dodatkowego przychodu, z pominięciem zarzutów co do „merytorycznej poprawności rozstrzygnięcia o istocie i zakresie obowiązku zwrotu nadpłaconej kwoty świadczenia”.

Przedstawiając wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej jako oczywiście uzasadnionej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący wskazał na dokonanie przez Sądy obu instancji oczywiście rozszerzającej wykładni art. 41a ust. 1 w związku z art. 40 ust. 3 ustawy, jednocześnie sprzecznej z art. 51 ust. 2 Konstytucji i zawężającej wykładni art. 49 ust. 3a ustawy, oraz niedokonania oceny odstąpienia przez organ emerytalny od realizacji ustawowego obowiązku zmniejszania wnioskodawcy wypłaty świadczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymaga odrębnego od uzasadnienia podstaw kasacyjnych wykazania, że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Co do zasady nie odpowiada temu odwoływanie się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do zarzutów ujętych w podstawach skargi, te bowiem nie są badane w ramach przedsądu, w którym Sąd Najwyższy ocenia tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W związku z tym, że nie można twierdzić o oczywistości zarzutu skargi kasacyjnej dotyczącego błędnej wykładni przepisu o klarownej treści, niewymagającej wykładni, a taki charakter mają przepisy art. 41a ust. 1 w związku z art. 40 ust. 3 oraz art. 49 ust. 3a ustawy, zatem powołana przez skarżącego oczywista zasadność skargi nie zachodzi.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).